

της ΕΥΠ και υπηρέτησε με αυταπάτηση τα εθνικά μας συμφέροντα. Ως ευρωβουλευτής είχε πλούσια δράση και συνέβαλε τα μέγιστα στις Διακοινοβουλευτικές Επιτροπές που μετείχε.

Ο λαός της Καβάλας αναγνώρισε στο πρόσωπό του ένα γνήσιο εκφραστή του και τον τίμησε με την ψήφο του, τόσο το 2000 –άσχετα αν έχασε ένα χρόνο μετά την έδρα από παραλείψεις δικαστικών αντιπροσώπων– όσο και το 2004. Χρέος κάθε προοδευτικού κινήματος και βεβαίως του ΠΑΣΟΚ είναι να τιμά τις παραδόσεις του, τους ανθρώπους που τις υπηρέτησαν και τους αγώνες που αυτοί έδωσαν.

Τιμούμε σήμερα, το ΠΑΣΟΚ και εγώ προσωπικά, τον Κώστα Τσίμα, που μένει όχι μόνο στη μνήμη μας, αλλά και στην καρδιά μας ως γνήσιος, έντιμος, ανιδιοτελής και άξιος αγωνιστής της παράταξής μας».

Γεώργιος Παπανδρέου

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ τ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ
ΤΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΣΟΚ ΚΑΒΑΛΑΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΤΣΙΜΑ**

Αισθάνομαι ιδιαίτερη συγκίνηση που συμμετέχω σήμερα σ' αυτήν την εκδήλωση μνήμης για το φίλο και συναγωνιστή Κώστα Τσίμα.

Θέλω να ευχαριστήσω τη Νομαρχιακή Επιτροπή ΠΑΣΟΚ Καβάλας που μου δίνει την ευκαιρία να μιλήσω για αυτόν τον ξεχωριστό άνθρωπο, για το μαχητή, πατριώτη και δημοκράτη, που με σεμνότητα και ήθος υπηρέτησε τις ιδέες και τις αξίες της κοινωνικής δικαιοσύνης, της εθνικής ανεξαρτησίας και της ελευθερίας.

Σας συγχαίρω, συντρόφισσες και σύντροφοι, γιατί τιμώντας τον Κώστα Τσίμα προβάλλετε ένα παράδειγμα ανιδιοτελούς προσφοράς και αγώνα, για αξίες και ιδανικά που υπερβαίνουν το προσωπικό συμφέρον, εμπνέουν τη συλλογική δράση και συμμετοχή, διαμορφώνουν κοινωνικές συνειδήσεις, που τόσο έχει ανάγκη σήμερα ο τόπος, που τόσο πολύ χρειάζεται η πολιτική μας ζωή, ιδιαίτερα σήμερα, στην εποχή της τηλεοπτικής δημοκρατίας, της «δημοκρατίας των σχολιαστών του καναπέ», της ιδιώτευσης και της ευτέλειας που δημιουργείται εντέχνως από αυτούς που θέλουν να πείσουν πως «όλοι ίδιοι είναι», για να μπορούν ευκολότερα να χειραγωγούν την πολιτική ζωή του τόπου, προς όφελος, βεβαίως, των προσωπικών τους επιδιώξεων.

Ε, λοιπόν, δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Ο Κώστας Τσίμας είναι αληθινό παράδειγμα, γιατί στην προσωπικότητά του συγκεντρώνονται και εκφράζονται όλα τα χαρακτηριστικά και τα ιδανικά της γενιάς του, της γενιάς δηλαδή των Ελληνίδων και των

Ελλήνων που μεγάλωσαν μέσα στις άγριες συνθήκες του πολέμου και της τραγικής περιόδου που τον ακολούθησε. Μιας γενιάς που η περιπέτειά της μοιάζει πολύ με εκείνη του Οδυσσέα.

Γιατί οι κακουχίες, οι στερήσεις, οι αντιξοότητες δυνάμωσαν το φρόνημα και το πνεύμα της, την οδήγησαν σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, χωρίς ποτέ να καταφέρει η όποια υλική επιτυχία ή ευδαιμονία που κατέκτησε να θαμπώσει από το βλέμμα τους την προσδοκία της επιστροφής, τη λαχτάρα για προσφορά στην πατρίδα, την αξία του αγώνα για συλλογική πρόοδο και προκοπή.

Παιδί αυτής της γενιάς ο Κώστας Τσίμας, το παλικάρι από το Θεολόγο, το ανταρτοχώρι της Θάσου με την αριστερή παράδοση, αναζήτησε τη διέξοδο από την καταπίεση, την ανελευθερία και την ανέχεια πρώτα στα ανθρακωρυχεία του Βελγίου και ύστερα στον Καναδά και στην Αμερική. Χωρίς ποτέ να προδώσει τα πιστεύω του, το σεβασμό στο συνάνθρωπο, την ευαισθησία για όσα συμβαίνουν γύρω του, αναδείχθηκε με τη σκληρή δουλειά σε έναν απόλυτα επιτυχημένο επιχειρηματία. Ταυτόχρονα αναζήτησε τη γνώση και την επιστημονική ειδίκευση πραγματοποιώντας λαμπρές ακαδημαϊκές σπουδές.

Την ίδια περίοδο της ζωής του άρχισε να γράφει το πιο πετυχημένο και πολύτιμο για αυτόν κεφάλαιό της: το κεφάλαιο της οικογένειας. Με την αγαπημένη του σύντροφο, η οποία στάθηκε άξια στο πλευρό του, κατόρθωσαν να εμψυχήσουν τα υψηλά ιδανικά και την αυθεντική πηγαία αγάπη για την κοινωνία και το συνάνθρωπο στα τρία παιδιά τους, που γέμισαν, δικαιολογημένα, με υπερηφάνεια τον Κώστα και τη Λίλιαν.

Ο Κώστας Τσίμας θα μπορούσε, όπως το έκαναν πολλοί άλλοι, να παραμείνει ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας, ένας ευτυχισμένος οικογενειάρχης στην ξενιτιά. Όμως η φωνή της συνείδησής του, η αίσθηση του καθήκοντος και η διάθεση για προσφορά, που τον χαρακτήριζαν σε όλη του τη ζωή, τον οδήγησαν σε μια συνειδητή ένταξη στο προοδευτικό, δημοκρατικό κίνημα.

Έτσι, γνώρισε για πρώτη φορά τον Ανδρέα Παπανδρέου, όταν και ο ίδιος ο ιδρυτής του Κινήματός μας ήταν πολιτικός εξόριστος στον Καναδά. Και από εκείνη την πρώτη γνωριμία, μέχρι το τέλος της μεγαλειώδους διαδρομής του Ανδρέα στο προσκήνιο της πολιτικής μας ζωής, ο Κώστας Τσίμας στάθηκε πάντοτε δίπλα του ως αληθινός φίλος, ως ακούραστος συνεργάτης, όχι ως «επαγγελματίας» της πολιτικής, αλλά ως αγνός στρατιώτης στις μάχες που έδωσε το ΠΑΣΟΚ για να είναι η Ελλάδα καλύτερη.

Ο Κώστας ανέπτυξε ήδη από την Αμερική μια πλούσια πολιτική δραστηριότητα, συμμετέχοντας στο Ενωμένο Ελληνικό Μέτωπο, βιτρίνα του ΠΑΚ, που ήταν εκτός νόμου, γιατί η αμερικανική κυβέρνηση το θεωρούσε τρομοκρατική οργάνωση.

Ως στρατιωτικός υπεύθυνος του ΠΑΚ, ανέλαβε με εντολή του Ανδρέα Παπανδρέου να δημιουργήσει επαφές και συνδέσμους με τα αντίστοιχα απελευθερωτικά

κινήματα που αναπτύσσονταν στις δεκαετίες 1960 και '70 σε ολόκληρο τον κόσμο, ώστε να γιγαντωθεί η παγκόσμια κατακραυγή κατά της ξενοκίνητης χούντας στην Ελλάδα. Ήταν τότε που στην Ελλάδα τον απεκάλεσαν για πρώτη φορά τρομοκράτη, για να επανέλθει αυτή η άνανδρη ύβρις πολλά χρόνια αργότερα μέσα στο ναό της Δημοκρατίας, στο Ελληνικό Κοινοβούλιο (1995).

Ο Κώστας Τσίμης συνέβαλε στην ανάπτυξη των σχέσεων του ΠΑΚ με προοδευτικά αριστερά κινήματα και προσωπικότητες της Ευρώπης, στη Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία και Σουηδία. αλλά και στη Λατινική Αμερική και τη Μέση Ανατολή. Ήταν αυτός που υπέγραψε το πρώτο σύμφωνο συνεργασίας μεταξύ του ΠΑΚ και της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ), βάζοντας τις βάσεις για τη βαθιά πολύχρονη φιλία Ανδρέα Παπανδρέου και Γιάσερ Αραφάτ. Δεν ξέχασε ποτέ τις σχέσεις με τον ΟΑΠ και πόσο βοήθησαν οι Παλαιστίνιοι το ΠΑΚ στα πρώτα βήματα του αντιδικτατορικού αγώνα στο εξωτερικό και τους το ανταπέδωσε με κάθε τρόπο όταν το ΠΑΣΟΚ έγινε κυβέρνηση, πείθοντας τη Διεθνή Κοινότητα, με πρώτο το Μιττεράν, να αποδεχθεί στις συζητήσεις για το μεσανατολικό το Γιάσερ Αραφάτ, που εκείνη την εποχή όλοι θεωρούσαν τρομοκράτη.

Ο Κώστας προτιμούσε πάντοτε την ουσιαστική και δημιουργική προσφορά από τις δημόσιες σχέσεις και τον επικοινωνιακό θόρυβο, ίσως επειδή υπήρξε αριστερός της πράξης και όχι μόνο της θεωρίας. Ίσως γιατί για τον Κώστα η πολιτική ήταν πάνω από όλα ο τρόπος για να ανταποδώσει στην κοινωνία και στους συνανθρώπους του αυτά που αισθανόταν ότι τους όφειλε. Ήταν ο δρόμος για να πάει η κοινωνία μπροστά, για να μη ζήσει η νέα γενιά της πατρίδας μας τις δυσκολίες που η δική του γενιά έζησε.

Και σ' αυτό το δρόμο βάδισε και ως βουλευτής και ως ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή ήταν η εικόνα που σχημάτισα κι εγώ για τον Κώστα όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά στο πλαίσιο του αντιδικτατορικού αγώνα του ΠΑΚ. Με εντυπωσίασαν η απλότητά του, η καλοσύνη του, η ευφυΐα και το θάρρος του. Με εντυπωσίασαν, κυρίως, επειδή αν και τα διέθετε σε αφθονία, δεν τα επεδείκνυε. Ιδιαίτερα θα σταθώ στην ευφυΐα και το θάρρος που σε κείνες της δύσκολες ώρες της αντιδικτατορικής πάλης βοηθούσαν τους Έλληνες της διασποράς ώστε να φαίνονται μικρότεροι σε σημασία οι κίνδυνοι και μεγαλύτερες από ότι στην πραγματικότητα οι δυνατότητες.

Μπορεί σήμερα τα ονόματα «Μάρκος» και «Αγησίλαος» να μη θυμίζουν σε πολλούς τίποτα, όμως πίσω από αυτά βρισκόταν ο Κώστας Τσίμης και ο Ανδρέας Παπανδρέου, γιατί οι καθημερινοί κίνδυνοι για τη ζωή χιλιάδων αγωνιστών, που ήταν τότε το τίμημα του αγώνα, επέβαλλαν τη συνωμοτικότητα.

Ο Κώστας υπήρξε ένας από τους πρωτεργάτες της ίδρυσης του ΠΑΣΟΚ κι ένας από τους βασικότερους «αφανείς ήρωες» των πρώτων δύσκολων χρόνων της Με-

ταπολίτευσης. Δε θα ξεχάσω ποτέ ότι χάρη στο κύρος του και την αγάπη της ομογένειας της Αμερικής κατόρθωσε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα να συγκεντρώσει ένα μεγάλο ποσό ως οικονομική ενίσχυση του νεοσύστατου, τότε, ΠΑΣΟΚ, σε μια εποχή που όχι μόνο η προοπτική της εξουσίας φαινόταν μακρινό όνειρο, αλλά και το ΠΑΣΟΚ και ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν «μαύρα πρόβατα» για το πολιτικοστρατιωτικό κατεστημένο των ΗΠΑ.

Όσοι τον γνωρίσαμε, είμαι σίγουρος ότι νιώθουμε την ίδια περηφάνια και ταυτόχρονα την ίδια υποχρέωση να συνεχίσουμε και να μεταφέρουμε τη φλόγα των ιδεών του, ιδεών που διαπότισαν όλους μας από τις πρώτες στιγμές της ίδρυσης του ΠΑΣΟΚ. Και να τις κάνουμε ασπίδα και δόρυ ταυτόχρονα, για να αντιμετωπίσουμε τις νέες προκλήσεις, τα σύγχρονα προβλήματα της κοινωνίας μας, για να βρεθούμε δίπλα στους πολίτες που βιώνουν την ανέχεια, την ανασφάλεια, την απειλή για εργασιακά, συνταξιοδοτικά και πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, από την πολιτική της κυβέρνησης της Ν.Δ.

Λένε πως εκείνες ήταν άλλες εποχές και άλλα χρόνια. Λένε πως ήταν οι συνθήκες, οι δυσκολίες και τα μεγάλα προβλήματα εκείνης της εποχής που δημιουργήσαν μεγάλους πολιτικούς.

Λένε και προσπαθούν, με περισσή πονηριά, να μας πείσουν πως σήμερα δεν υπάρχουν οράματα για να παλέψεις για αυτά, δεν υπάρχουν στόχοι για να συνεγείρουν, δεν υπάρχουν ιδανικά για να πιστέψεις και πολιτικοί για να εμπιστευθείς.

Φίλες και φίλοι,

όλοι όσοι είμαστε σ' αυτήν την αίθουσα, όσοι συνειδητά αποφασίσαμε να ενταχθούμε στο Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, για να υπηρετήσουμε το λαό, τα εκατομμύρια πολιτών που πιστεύουν σε εμάς κι ελπίζουν σε ένα καλύτερο αύριο, γνωρίζουμε την απάντηση.

Την ώρα που ο ΣΕΒ ζητά πάγωμα μισθών και εργασιακές συνθήκες «γαλέρας» για να κάνει επενδύσεις, την ώρα που η κυβέρνηση της Ν.Δ. νομοθετεί για να δουλεύουμε περισσότερο και να αμειβόμαστε λιγότερο, την ώρα που κάθε εργαζόμενος δε γνωρίζει πότε και αν θα πάρει τη σύνταξή του, την ώρα – κι εσείς ως Μακεδόνες το γνωρίζετε καλύτερα από τον καθένα – που η εξωτερική μας πολιτική γυρίζει στο παλαιό δόγμα «η μικρή Ελλάς δεν μπορεί να διαπραγματεύεται και επαφίεται στην καλή θέληση των μεγάλων δυνάμεων» και επιτρέπει στις ξένες μυστικές υπηρεσίες να αλωνίζουν την Ελλάδα και να δημιουργούν ελληνικό «Γκουντάναμο» στη Σούδα της Κρήτης, η απάντηση είναι μία.

Η κοινωνική αλληλεγγύη, η κοινωνική δικαιοσύνη, η πραγματική δημοκρατία, η χειραφέτηση του πολίτη, η εθνική αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία είναι αξίες διαχρονικές και πιο επίκαιρες σήμερα από ποτέ. Είναι οι αξίες που υπηρέτησε και υπηρετεί η δική μας παράταξη και με βάση τις οποίες το ΠΑΣΟΚ, σήμερα, με ηγέτη το Γιώργο Παπανδρέου, διαμορφώνει και προετοιμάζει το κυβερνητικό του πρόγραμ-

μα, ώστε να φανεί και πάλι, σύντομα, αντάξιο των προσδοκιών του ελληνικού λαού και να κυβερνήσει τη χώρα.

Και αυτή την απάντηση θα τη δώσουμε όλοι μαζί, νέοι και παλιοί, σε ένα κόμμα στο οποίο η ανανέωση δεν ήταν και δεν είναι ποτέ «σημαία ευκαιρίας», αλλά συνεπής και συνεχής πολιτική επιλογή ανατροφοδότησης σε ιδέες, πολιτικές και πρόσωπα. Θα δώσουμε τις νέες μάχες που έρχονται, με ενότητα, με ήθος, με αυταπάτηση, με πίστη στη δύναμη των ιδεών μας, υποτάσσοντας το «εγώ» στο «εμείς». Και αυτές οι νέες μάχες θα είναι νικηφόρες.

Αυτή, είμαι βέβαιος πως συμφωνείτε, θα είναι η μεγαλύτερη τιμή στη μνήμη και στις παρακαταθήκες που μας άφησε ο Κώστας Τσίμας με το παράδειγμά του ως πολίτης και πολιτικός στις «σελίδες της ζωής του».

Σας ευχαριστώ

Άναφορά Γ. Παπάζογλου στον Κώστα Τσίμα

Τόν Κώστα τόν γνώρισα πριν από αρκετά χρόνια σε στιγμές ανθρώπινες, σε ένα τραπέζι με φίλους στις Μαριές της Θάσου, έκτοτε ανταμώναμε συχνά και ανθρώπινα, τόν εκτιμούσα και με εκτιμούσε· όταν πολλοί, και κομματικοί του φίλοι, του γύρισαν την πλάτη, κατά το 1995/96, τόν κάλεσα και μίλησε πολιτικά, για την ανάπτυξη της Περιοχής, σε μεγάλη εκδήλωση στην Αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου στην Κομοτηνή. Άνταμώναμε κυρίως στην Θάσο, και στην Καβάλα, τρώγαμε όρτυκια που έστελνε ο Άγγελος και μιλούσαμε για τους ανθρώπους, τους οποίους τόσο καλά γνώριζε, τις ιδιοτροπίες και τις αδυναμίες μας· τελευταία κοινός μας φίλος, Βούλγαρος καθηγητής Πανεπιστημίου από την Σόφια, μου έστειλε μια από τις τελευταίες φωτογραφίες, χορεύαμε το αγαπημένο του τραγούδι σε ένα λαϊκό υπαίθριο μαγαζί στον Θεολόγο το προπέρσινο καλοκαίρι. Το καλοκαίρι που μās πέρασε δεν ανταμώσαμε, μιλήσαμε μόνο στο τηλέφωνο με την ευκαιρία διάφορων εορτών, τόν Νοέμβριο, μιλώντας στην μεγάλη εκδήλωση των Θασίων στο Άμφιθέατρο της Καβάλας, τόν θυμήθηκα, χωρίς να τώ έχω σχεδιασμένο, αναφέρθηκα στις ανθρώπινες στιγμές που περίμενα να περάσουμε στην Θάσο τώ προσεχές καλοκαίρι· με πλησίασε, τώ τέλος της εκδήλωσης, κοινός μας φίλος Θάσιος, για να μώ πει: "Θά τώ μάθει τώ σημερινό ό Κώστας και θά χαρεί πολύ, είναι τώ κρεβάτι". Μακάρι να τώ έμαθε και να έγινα ή άφορμή να χάρηκε, σε λίγες ήμερες έφυγε...

Δέν υπήρξε ποτέ ό Κώστας επαγγελματίας πολιτικός, δέν έγινε ποτέ τέτοιος και δέν θά γινόταν ποτέ· αγάπησε τώ νησί του, την Θάσο και τούς Θάσιους, όπως αγαπά τόν τόπο του και τούς ανθρώπους ό Έλληνας της Διασποράς, αυτός που βλέπει την Ελλάδα από μακριά, που κρατά μόνο τά καλά, τά άσχημα απομακρύνονται μέσα του και χάνονται, όλα ξιδανικεύονται. Έτσι κράτησε μέσα του και την Ελλάδα